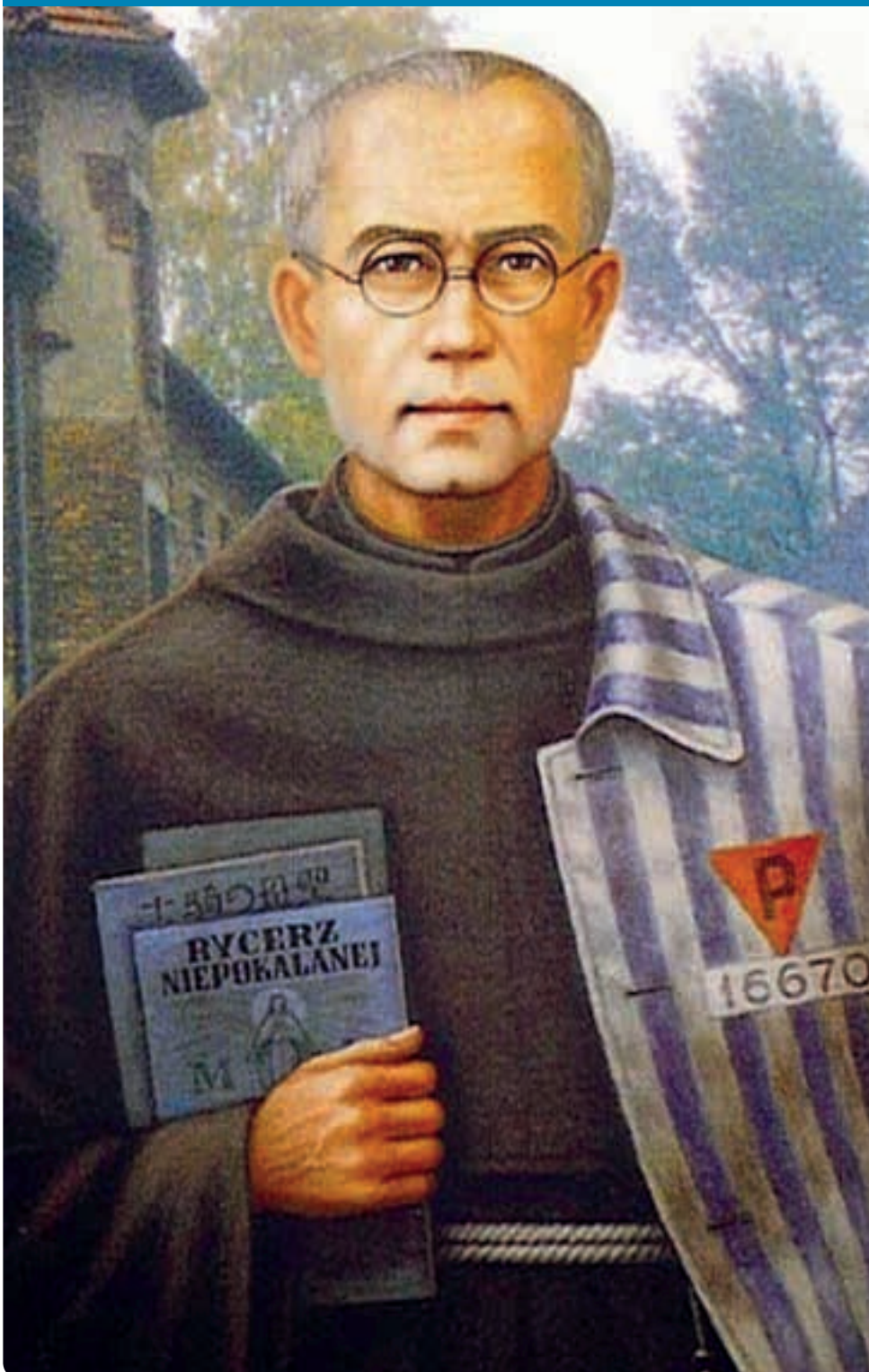

Full diocesà

24 de febrer del 2019

p4 – Els seminaristes expliquen el seu testimoni

p6 – Nota dels bisbes de Catalunya

Un gran testimoni

El fet més conegut de la vida de sant Maximilià Kolbe és la seva mort. Era un sacerdot polonès, gran devot de la Immaculada Concepció, que havia estat missioner al Japó.

La seva labor apostòlica molestava els nazis, que ocupaven Polònia des de 1939. El pare Kolbe fou detingut i traslladat a diversos camps de concentració. El 28 de maig de 1941 és transferit a Auschwitz.

A finals de juny s'escapà un presidiari. La fuga es castigava amb la mort de deu companys en el «búnquer de la fam». El cap del camp, Fritsch, col·locà els presos en fila. Entre ells hi havia Francesc Gajowniczek, que exclamà: «Ai! Què serà ara de la meva dona i dels meus fills?»

El pare Kolbe no ho va dubtar. Féu un pas endavant, que seria irreversible. Es quadrà davant de Fritsch i digué: «M'ofereixo per a morir a canvi d'aquest pare de família. Sóc sacerdot catòlic.» I així fou.

Després de tres setmanes havien mort ja tots menys el pare Kolbe. El dia 14 d'agost l'infermer li va injectar una dosi d'àcid muriàtic per accelerar-li la mort.

En la beatificació, l'any 1971, hi hagué un testimoni d'excepció: Francesc Gajowniczek, per qui el nou beat havia realitzat l'acte suprem d'ofereir la vida. Enguany celebrem els 125 anys del naixement d'aquest gran testimoni.

«No judiqueu i Déu no us judicarà. No condemneu, i Déu no us condemnarà»

Diumenge VII durant l'any / Cicle C

Lectura del primer llibre de Samuel

En aquells dies, Saül, amb tres mil homes d'entre els millors guerrers d'Israel, baixà al desert de Zif a buscar-hi David. David i Abisai entraren de nit al campament de Saül, i el trobaren dormint, ajagut al centre de tots. Tenia la llança clavada a terra vora el seu capçal. Tot al voltant jeien Abner i els altres homes. Abisai digué a David: «Avui Déu ha fet caure el teu enemic a les teves mans. Ara mateix el clavaré a terra d'una llançada. No en caldran pas dues.» Però David li contestà: «No el matis pas. ¿Qui quedaria net de culpa si amb les seves mans feia res de mal a l'Ungit del Senyor?» Llavors David agafà la llança i el gerro d'aigua que Saül tenia vora el capçal i se n'anaren. Ningú no ho veié, ni se n'adonà, ni es despertà. Tothom dormia. El Senyor havia fet caure sobre ells un son profund. David passà a l'altra banda i s'aturà un tros lluny, dalt la muntanya. Els separava una bona distància. David cridà: «Aquí tinc la llança del rei. Que vingui a buscar-la un dels teus homes. I que el Senyor recompensi aquell de nosaltres que és de debò magnànim i lleial; avui el Senyor t'havia posat a les meves mans, però jo no he volgut fer res de mal a l'Ungit del Senyor.» (26,2.7-9.2-13.22-23)

Salm responsorial

El Senyor és compassiu i benigne.
(Salm 102)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, quan Déu modelà Adam, el primer home, es convertí en un ésser animat, però el darrer Adam es convertí en Esperit que dóna vida. No va ser primer el cos espiritual, sinó el cos animat. El cos espiritual vingué després. El primer home, fet de terra, era de pols. Però el segon home és del cel. Tal com era el de pols són tots els de pols, i tal com és el del cel seran tots els del cel. Abans érem semblants a l'home fet de pols; després serem semblants a l'home que és del cel. (15,45-49)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluç

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «A vosaltres que escolteu, jo us dic: Estimeu els enemics, feu bé als qui no

us estimen, beneïu els qui us maleeixen, pregueu per aquells que us ofenen. Si algú et pega en una galta, para-li l'altra. Si algú et pren el mantell, no li neguis el vestit. Dóna a tothom qui et demani, i no reclamis allò que és teu als qui t'ho hagin pres. Feu als altres allò que voleu que ells us facin. Si estimeu els qui us estimen, ¿qui us ho ha d'agrair? També els pecadors estimen aquells que els estimen. Si heu fet bé als qui us en fan, ¿qui us ho ha d'agrair? També ho fan els pecadors. Si presteu diners als qui de cert us els tornaran, ¿qui us ho ha d'agrair? També els pecadors presten diners als pecadors quan saben que els recobraràn. Però vosaltres heu d'estimar els enemics, heu de fer bé i de prestar sense esperar de rescabalar-vos: llavors la vostra recompensa serà gran i sereu fills de l'Altíssim, que és bo amb els desagrats i amb els dolents. Sigueu compassius com ho és el vostre Pare. No judiqueu i Déu no us judicarà. No condemneu, i Déu no us condemnarà. Absoleu, i Déu us absoldrà. Doneu i Déu us donarà. Us abocarà a la falda una bona mesura, atapeïda, sacsejada i curulla fins a vessar. Déu us farà la mesura que vosaltres haureu fet.» (6,27-38)

«Déu us farà
la mesura que
vosaltres haureu
fet»

El perdó com a teràpia

Jean Hakolimana, prev.

El perdó resumeix l'ensenyament de l'evangeli d'avui. Què vol dir perdonar? Implica oblit? Exigeix penediment previ del culpable? En situacions d'opressió i d'injustícia, les societats solen cometre dos errors. Per una banda, aboquen tots els seus esforços en l'administració de la justícia i arraconen el perdó. En segons quins casos, parlar de perdó fins i tot pot caure sota sospita de connivència, covardia, irrealisme, poc patriotisme, etc. L'altre error consisteix a limitar el perdó en la seva dimensió heroica, com un acte altruista de màxima generositat. En realitat, la víctima és el primer beneficiari del perdó.

La justícia repara, mentre que el perdó cura i vacuna. El mal no es limita a ferir-nos, sinó que pretén canviar la nostra persona. La primera finalitat del perdó és vacunar la víctima contra el risc de tornar-se una còpia del seu opressor. Paulo Freire ensenyava que la major tragèdia per als oprimits és interioritzar la imatge de l'opressor com el seu ideal humà. «L'oprimat, alhora que l'odia, inconscientment enveja al seu opressor; perquè només ha conegut la pròpia bondat maltractada i la maldat triomfant del qui l'oprimeix.» En aquest sentit, observar el tracte que l'Estat d'Israel reserva als palestins va portar José González a aquesta conclusió: «D'aquí sorgeix la hipòtesi que Hitler hauria fet als jueus no un sinó dos grans danys: en primer lloc, l'extermini fred, cruel i planificat de milions d'ells; però, a més a més, deixar fatalment injectada la seva imatge en alguns jueus com a model que s'ha de seguir.» Quan Jesús ens ensenya a perdonar, ens ajuda a protegir la nostra pròpia naturalesa com a fills de l'Altíssim.

La imatge

Viure el seguiment de Jesús comporta reproduir la manera d'obrar del Pare, que el Fill reproduceix i assenyalava als seus seguidors. Per això cal mirar què fa el Pare o què fa Jesús en la mateixa situació en què jo em trobo... sense fer-me trampes perquè l'aigua vingui al meu molí.

Així hom pot assolir la pau i la plenitud, i evitar covar males relacions que impedeixin la comunitat.

Banksy (2005)

Agenda

Lit. hores: Setmana III

25 dilluns

Sant Cesari

Sir 1,1-10b/Salm 92/Mc 9,14-29

26 dimarts

Sant Alexandre

Sant Nèstor

Santa Paula Montal

Sir 2,1-11/Salm 36/Mc 9,30-37

27 dimecres

Sant Gabriel de la Dolorosa

Santa Horonina

Sir 4,11-19/Salm 118/Mc 9,38-40

28 dijous

Sant Romà

Sts. Rufí i Teòfil

Sir 5,1-18/Salm 1/Mc 9,41-50

1 divendres

Sant Rossend

El Sant Àngel de la Guarda

Comença març, consagrat al Patriarca Sant Josep

Sir 6,5-17/Salm 118/Mc 10,1-12

2 dissabte

Sant Absaló

Sir 17,1-15/Salm 102/Mc 10,13-16

3 diumenge VIII de durant l'any / Cicle C

Sant Medir

Dia d'Hispanoamèrica

Sir 27,4-7/Salm 91/1Co 15,54-58/
Lc 6,39-45

Els nostres seminaristes ens expliquen el seu testimoni vocacional

D'aquí unes setmanes celebrarem el Dia del Seminari, per aquest motiu anirem publicant durant alguns diumenges els testimonis dels nostres seminaristes. També anunciem que aquests testimonis els podreu escoltar en persona de cadascun d'ells a les següents parròquies: a Navàs, Puig-reig, Bagà, Berga, Mollerussa, Bellpuig, Cervera, Tàrrrega, Sant Ramon, Súria, Cardona i Solsona.

Concretem avui els del proper diumenge dia 3 de març: a Navàs hi anirà el Ruben Bonsfills, a la missa de 12 de la parròquia; a Puig-reig hi anirà el Jordi Marques, a la missa de 12 de la parròquia; a Bagà hi anirà el Francisco Javier Martínez, a la missa de 3/4 d'11 a Bagà i a la missa d'1/4 d'una a Guardiola; a Berga hi anirà el Jacob Budz, a la missa de 12 a l'església de Sant Pere.

Testimoni de Ruben Bonsfills, seminarista major

“Em dic Rubén, tinc 22 anys i sóc, des d'aquest setembre, seminarista de la diòcesi de Solsona. Vaig néixer a Vallmanya de Pinós, en una família catò-

lica que em van educar en la fe. Ja des de petit Déu va posar en el meu cor el desig de ser capellà. Els meus pares m'expliquen que quan tenia 5 anys ja deia que de gran volia ser mossèn. Tanmateix, conforme creixia vaig començar a prendre consciència del que això significava. Ser mossèn volia dir no casar-se, no formar una família, anar contracorrent, i, sobretot, dur a terme una missió que em quedava molt gran. Pensava sovint que no podia ser mossèn perquè no portava una vida molt exemplar, perquè era tímid i un mossèn ha de parlar molt en públic, i per mil coses més.

“Però Déu seguia insistint i de moltes maneres em donava a entendre que ser mossèn era per a mi la millor manera que tenia de servir als altres i de ser feliç. Tot i així, per por, per veure'm incapaç jo em resistia. Quan vaig acabar l'escola vaig començar a estudiar agrònoms a Castelldefels. Jo havia anat a una escola catòlica i per a mi va ser un contrast la universitat. Allà poca gent coneixia Déu i per la meva vocació va ser un estímul. Pensava: s'estan perdent el millor del món i ningú els hi explica.

“Després de cursar dos anys d'agrònoms, vaig anar a estudiar filosofia a Pamplona i a discernir què volia Déu de mi. Allà hi vaig estar dos anys més i em vaig adonar que Déu no tria als capaços, sinó que poc a poc capacita als que tria. Pregueu per mi, perquè em deixi modelar per Déu i sigui, si és el que Ell vol, un sant sacerdot. Déu no treu res i ho dona tot”.

Cateaventura 2019

9 de març a Sant Ramon

El dia 9 de març a Sant Ramon tindrà lloc la Cateaventura, la trobada per a nois i noies de catequesi del bisbat. L'objectiu de la Cateaventura és reunir els nois i noies de 2n de primària a 2n d'ESO per tal de compartir una jornada amb activitats de catequesi, jocs, l'eucaristia i presentar les Catecolònies de l'estiu.

L'equip de catequistes de les Catecolònies convida i anima tots els nens i nenes de les parròquies, les seves catequistes i els mossens a participar en la trobada que començarà a les 10 del matí i acabarà a les 5 de la tarda.

Per a accedir a la resta d'informació (autocars, preus, horaris, etc.), podeu trucar a la vostra parròquia o bé a:

680 96 87 37 - Mn. Abel Trulls
628 78 68 30 - Clara Güell
catecolonies.bsolsona@gmail.com

El termini d'inscripció acaba el dia 1 de març. No us ho perdeu!

Tàrrega i el santuari de Fàtima celebren la Jornada de la Vida Consagrada

Josep Castellà

El dia 3 de febrer se celebrà a Tàrrega la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, iniciada en la missa major a l'església de Santa Maria de l'Alba amb la presència de les religioses targarines (Carmelites Missioneres i Vedrunes) i una nombrosa feligresia. En les pregàries, la superiora de les germanes Carmelites Missioneres, Maria Cinta Gelabert, va fer un breu recordatori de la presència de la vida consagrada a Tàrrega tot donant-ne gràcies a Déu.

A la tarda, al santuari de Fàtima, s'aplegaren un grup de representants de les religioses de les comunitats i fidels de Tàrrega. En aquesta trobada se celebraren unes vespres solemnes preparades per representants d'aquestes comunitats, juntament amb Mn. Josep M. Vilaseca, rector de Tàrrega i capellà custodi del santuari, i els mossens Joan Viladot i Josep Camprubí. Aquestes foren presidides pel P. Manel Bonilla, carmelita.

Recordant el bisbe Jaume (3a part)

«Resta encara ben viva en el nostre cor la memòria del nostre bisbe emèrit, el bisbe Jaume. És difícil per a mi definir en poques paraules el que ha estat conèixer-lo i treballar pastoralment al seu costat. Ell forma part dels anys més bells de la meua vida, la meua conversió gràcies al fet que la meua filla volia ser escolaneta seva, la meua incorporació a la família diocesana i poder desenvolupar amb escreix la missió que Déu m'ha confiat. Gràcies, bisbe Jaume, per la seva visió profètica, per la seva audàcia, per la seva paternitat, per la seva saviesa, pel seu bon saber estar, per portar l'Església de Solsona a ser pionera en la conversió pastoral, gràcies.» **M.Teresa Valero i Melgosa, delegada de Nova Evangelització**

«El bisbe Jaume Traserra em va confirmar el 21 d'octubre del 2006, em va acceptar al Seminari quan, el maig del 2009, vaig comunicar-li la meua decisió d'entrar-hi. Ell, tot i ser ja bisbe emèrit, també va ser present en les meves ordenacions diaconal i presbiteral. En tants moments importants de la meua vida cristiana ell, amb la

seua estima i el seu humor característics, m'ha acompanyat i m'ha enfortit en la fe. Només puc fer que donar-ne gràcies al Senyor! Que al cel ens puguem retrobar.» **Mn. Abel Trulls i Noguera**

«Dono gràcies a Déu per haver conegut el bisbe Jaume. Ha estat un mestre per a mi, m'ha ensenyat a estimar més la meua família i els altres. De la seva senzillesa he après que les coses no són complicades sinó que som nosaltres qui les compliquem. És estrany trobar una persona tan reservada que et doni tanta confiança i que estigui atenta a les necessitats d'aquells qui l'envolten. Era un pou de saviesa que no s'esgotava mai. Un bon bisbe que va confiar en el paper dels laics per a apropar l'evangeli de l'amor als qui no coneixen Jesús. Un company i amic en el camí de la vida i de la fe, segons diria ell.» **Yolanda Clotet i Caraballo**

«Gràcies per haver format part de la meua vida, gran mestre, gran persona. Descansi en pau, senyor bisbe. Continuu ajudant-nos!» **Imma**

Perdó a les víctimes d'abusos i no a la sospita generalitzada

Nota de l'Episcopat de Catalunya sobre la protecció dels menors

En les darreres setmanes, l'Església Catòlica a Catalunya s'ha vist sacsejada per algunes notícies referides a abusos de menors, que ens omplen de vergonya i de dolor, ja que alguns dels agressors eren persones consagrades o sacerdots. Els abusos a menors, que condemnem rotundament, i la cultura que els fomenta o justifica és un greu problema que afecta tota la societat. I l'Església, com a part de la societat, també se'n veu afectada.

Demanam perdó a les víctimes i ens solidaritzem amb el seu dolor; i també a totes les persones a qui el coneixement d'aquests fets ha escandalitzat i ha fet trontollar la seva confiança en l'Església.

Sofrim i preguem per les víctimes, que han quedat marcades en la seva vida. En solidaritat amb tots els qui hagin patit algun tipus d'abús i amb les seves famílies ens comprometem a col·laborar en l'aclariment dels fets del passat i a trobar la manera d'ajudar les víctimes en el seu restabliment.

L'Església actuarà amb determinació per protegir els infants i els adults vulnerables, eliminant tot tipus de tolerància o encobriment, i per erradicar de les nostres comunitats i de tota la nostra societat la cultura de l'abús sexual, econòmic, de poder i de consciència. Així mateix, prenem el compromís d'adoptar rigoroses mesures de prevenció, que impedeixin la seva repetició, a partir de la formació d'aquells a qui seran confiades tasques de responsabilitat i educatives.

Creiem que és just valorar la dedicació generosa i madura de tants sacerdots i religiosos, d'educadors en les escoles i el temps lliure, envers els infants i joves, i les seves famílies, i convé que els defensem de l'ombra de sospites generalitzades, així com volem recordar el dret que tota persona té a la presumpció d'innocència. Molt de treball ben fet així ho avala.

En aquests moments, reiterem el nostre ferm compromís amb el compliment de la legislació vigent canònica i civil, que passa per: posar en coneixement del Ministeri Fiscal els fets ocorreguts que poguessin constituir delictes contra la llibertat i indemnitat sexual, per a la valoració jurídica que correspongui; instar les víctimes que denunciïn els fets davant les autoritats civils; i informar la Congregació per a la Doctrina de la Fe per a qualsevol cas d'abús fonamentat. I estem atents al que el papa Francesc, reunit pròximament amb els presidents de les conferències episcopals del món, determini per a combatre aquestes accions deshonestes i delictives que tant afecten l'anunci de l'Evangeli.

Demanam que en totes les celebracions religioses de les nostres diòcesis, el pròxim Dimecres de Cendra, dia 6 de març, en començar la Quaresma, que és temps de conversió, es pregui i es dejuni d'una manera especial per les víctimes dels abusos i fem nostra la ferma determinació del papa Francesc que assenyala que «l'abús sexual és un pecat horrible, completament oposat i en contradicció amb el que Crist i l'Església ens ensenyen».

L'article

Déu i només Déu

José H. Gómez, arquebisbe de Los Angeles

A mesura que avancem en el nostre viatge espiritual, Déu de vegades ens treu coses en les quals ens recolzàvem.

Pot ser la pèrdua d'un ésser estimat o tal vegada perdem la nostra salut. De vegades ens sorprenen notícies que mai no hauríem esperat o canvia alguna cosa en les nostres vides que nosaltres pensàvem que sempre continuaria igual.

Alguns dels sants parlen d'una nit fosca de l'ànima, en què senten que Déu els ha abandonats. Crec que tots nosaltres ens hem sentit així en diferents moments de la nostra vida.

És difícil afrontar aquests moments. Però tot el que passa en la creació de Déu succeeix per alguna raó i el pla de Déu és sempre un pla d'amor per a nosaltres.

A vegades sentim que Déu ens ha abandonat

A través de les proves de la nostra vida, a través de les nostres lluites, Déu ens està ensenyant a eliminar les nostres inclinacions, a deixar anar qual-sevol cosa de la nostra vida que ens impedeixi de confiar totalment i únicament en Jesús, en Déu. Quan perdem els nostres suports, en què ens recolzem? A qui ens dirigim?

Només a Déu; a Déu i només a ell. Ell és la resposta.

Un germà bisbe em va recordar recentment aquesta bella veritat. Em va enviar una citació del beat John Henry Newman: la vida passa, les riqueses se'n van, la popularitat és inestable, els sentits decauen, el món canvia, els amics moren. Només Un és fidel a nosaltres. Només Un pot remeiar les nostres necessitats.

Només Déu i prou. Podem trobar la felicitat que ell vol para nosaltres si li permetem que ens guii, vivint sempre en la seva amorosa presència.

No és fàcil. Aquesta és l'obra dels sants, l'obra de tota una vida. Però a cadascun de nosaltres se'ns dona tota una vida per a estimar Déu i per a arribar a ser sants, tal com ell ho va disposar en crear-nos.

La Pel·lícula

María, reina de Escòcia

Dirigida per Josie Rourke

Regne Unit, 2018.

Intèrprets: Saoirse Ronan i Margot Robbie.

Drama històric.

Per a joves i adults.

Relat biogràfic d'una etapa de la vida de la reina María Estuard d'Escòcia, que es va enfrontar a la seva cosina Isabel I quan, en tornar de França després d'haver enviuat, reclamava el seu dret a la corona d'Anglaterra.

Al centre del film hi apareixen les lluites confessionals: els nobles protestants d'Escòcia no estan disposats a acceptar una catòlica com a reina; els cortesans anglesos s'indignen amb la idea que Isabel I pogués nomenar com a successora seva una «papista».

La pel·lícula mostra l'oportunitat perduda que Anglaterra tornés al catolicisme després d'Enric VIII, la desgràcia de les guerres de religió i el drama de la ruptura de la unitat cristiana d'Europa.

I a la nostra diòcesi, què?

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Publiquem en aquest full la Nota dels bisbes de Catalunya sobre la protecció dels menors, arran de les notícies referides a abusos suposadament perpetrats per persones consagrades o sacerdots. Aquestes notícies i el contingut de la mateixa nota ens omplen de dolor i de temor. Primer perquè confirmen que a Catalunya hi han hagut infants que han patit abusos en el marc de la vida educativa i pastoral de l'Església. Segon perquè susciten el temor que això hagi pogut passar a les parròquies de la nostra diòcesi i que jo en pugui tenir coneixement i ho hagi ocultat.

Subscriu-te per randa tot el que diu la nota conjunta. De fet, això em permet recordar allò que ja fa un parell d'anys vaig dir als mossens de la diòcesi: Déu vulgui que mai cap de vosaltres hagi abusat d'una criatura, però si algú ho hagués fet que vingui i s'acusi. Nosaltres mai podem intentar eludir la responsabilitat i les conseqüències dels nostres actes. Si algun de vosaltres, tot i no haver comès mai cap abús, sent temptacions envers els infants, que vingui i em demani ajuda. Mouré cels i terra per ajudar-vos a guarir les ferides emocionals que han provocat aquest desordre afectivo-sexual. Finalment que us quedi clar que sempre seré absolutament implacable amb aquests delictes i un crim així mai quedarà impune mentre jo sigui el responsable d'aquesta diòcesi.

Aquestes paraules donen a entendre que jo mai he ocultat i ocultaré res; no oculto res, però perquè no quedi cap dubte ho dic amb tota claredat: Jo no tinc coneixement que existeixi cap expedient on s'acusi cap capellà diocesà d'abusos a menors. No puc assegurar que mai hagi passat res, però el que sí que puc assegurar-vos és que jo no oculto res.

A la nota que hem fet pública no només demanem perdó i mostrem el nostre dolor sinó que ens comprometem a un seguit de coses que tingueu per segur que a la nostra diòcesi es duran a terme, malgrat no ens consti cap cas. Ja he començat el procés de consultes per valorar l'oportunitat de:

- Analitzar els arxius de tots els preveres que han exercit el seu ministeri a la diòcesi des del 1930, per a “col·laborar en l'aclariment dels fets del passat i trobar la manera d'ajudar les víctimes en el seu restabliment”;
- Elaborar un protocol d'actuació que permeti que en les nostres parròquies i en les activitats diocesanes amb infants i adults vulnerables, tothom tinguin la completa seguretat que mai ningú pugui patir un “abús sexual, econòmic, de poder i de consciència”;
- Establir una formació específica afectivo-sexual per a tots els que ja ara i en el futur “els seran confiades tasques de responsabilitat i educatives”;
- Elaborar un informe sobre els possibles abusos sexuals comesos per sacerdots diocesans o que hagin exercit el seu ministeri a la diòcesi des de l'any 1930, no només a través de l'anàlisi dels arxius sinó també de la recollida de possibles testimonis, en vistes a: defensar “de l'ombra de sospites generalitzades” a “tants sacerdots i religiosos, d'educadors en les escoles i el temps lliure” i, si fos el cas, a “posar en coneixement del Ministeri Fiscal els fets ocorreguts que poguessin constituir delictes contra la llibertat i la indemnitat sexual, [...] instar les víctimes que denunciïn els fets davant les autoritats civils; i informar la Congregació per a la Doctrina de la Fe per a qualsevol cas d'abús fonamentat”.

Confio aviat poder-vos anar comunicant, les mesures concretes que decidim de dur a terme per a fer realitat tots aquests compromisos i el seu resultat. La nostra diòcesi és una porció d'aquesta Església pecadora, però no és, ni serà, mentre de mi depengui, una Església còmplice i encobridora de la xacra dels abusos sexuals, al contrari, serà un oasi on tantes persones abusades puguin trobar l'amor de Déu i l'acompanyament fraterno que els permeti guarir les seves ferides.

